

U životu djece škola zauzima veliko i značajno mjesto. U školi djeca provode svoje djetinjstvo, sa svim svojim radostima i ushitima, ali i brigama i povremenim lošim osjećanjima. Boji li se Vaše dijete škole? Doživljava li ono školu kao radosno mjesto učenja i druženja ili kao nesretnu učionicu u koju mora ići svaki dan?

Važno je ponekad zapitati se kako se Vaše dijete osjeća i koja su Vaša očekivanja od škole. Kako Vi kao roditelji gledate na uspjeh djeteta i što mu svojim ponašanjem (ne)svjesno poručujete?

Prihvatajući dijete onakvo kakvo je, sa svim manama i vrlinama, iskazujemo bezuvjetnu ljubav. To ne znači da dijete može raditi što hoće. Raduju nas njegovi uspjesi i žaloste njegovi propusti, ali ništa od toga ne bi smjelo utjecati na to da djecu volimo bezuvjetno.

Obitelj, škola i društvo bi trebali zajedno djelovati...

Na temelju ocjena i dojma roditelja, vršnjaka i učitelja dijete stvara sliku o sebi. Naravno da bi svaki roditelj za svoje dijete poželio da se osjeća dobro i uspješno. Međutim, mnogo je važnih čimbenika koji utječu na uspjeh djeteta, a najvažniji su, uz obitelj, osobnost djeteta, okolina i naravno škola. Kada se kojim slučajem i ne stvore optimalni uvjeti za uspješnog školarca, obitelj je ta koja ima najizravniji utjecaj na razvoj djeteta (trebala bi!), pružajući podršku i razumijevanje za dijete.

Svako dijete je priča za sebe. Njihove sposobnosti (intelektualne, motoričke, emocionalne i socijalne) nisu iste. Neko dijete ima manji ili veći kapacitet za usvajanje znanja, manje je ili više emocionalno spremno za sve izazove koje donose školske obveze ali i socijalni krug vršnjaka. Također, djeca su, osobito u početku, različito motivirana i spremna za školu, njihova samostalnost i stečene radne navike uvelike doprinose stvaranju uspjeha. Vašem djetetu možda treba malo više ohrabrenja.

mogućnostima
uostalom niti djeci!

Odgovornost je, podrazumijeva se, i na školi i učiteljima. Učitelji se svojim odnosom prema učenicima i radu te poučavanjem trude stvoriti generaciju uspješne djece. Treba napomenuti da pritom moraju zadovoljiti i sve svoje obveze ispunjavanja predviđenih i zadanih programa, kao i školskog kurikuluma. Ponekad nije lako uskladiti sve zadane ciljeve i zadatke sa šarolikim interesom i djece pa nam je jasno da niti učiteljima nije lako. Kao

Teškoće koje se mogu javiti u školi mogu biti specifične pa ih čak možemo nazvati i određenim imenom (smetnje pažnje i/ili koncentracije, disgrafija, disleksija, diskalkulija, emocionalne teškoće,...) ili nespecifične pa je možda teže uočiti uzrok

takvih teškoća. Najčešće su to problemi u obitelji, nesigurnost, slaba prilagodljivost na sve veće zahtjeve škole, utjecaj vršnjaka i okoline i sl. Kod djece se tada nerijetko javlja otpor prema školi i, ukoliko izostane reakcija nas odraslih, postupno se takva djeca povlače u sebe, gube samopouzdanje i ustrajnost u radu. Štoviše, neka djeca strah mogu prikrivati i agresivnim ponašanjem i izostanak očekivanog uspjeha nadoknađivati isticanjem nekom vrstom nepoželjnog ponašanja. Potrebno je na vrijeme uočiti teškoće koje „blokiraju“ djecu. Jesu li osnovni uzrok straha (ne)specifične teškoće učenja? Možda i mi odrasli previše očekujemo od njih pa se djeca boje naših reakcija? Treba reći, čak i bez navedenih teškoća, djeci zaista nije lako biti uspješan u školi. Za svoj uspjeh djeca ulažu mnogo truda.

Mišljenje vršnjaka postaje osobito važno...

U školskoj dobi djecu naravno ne muče samo školski problemi. Razredni odjel često je mjesto u kojem se osjeća natjecateljski duh. Teškoće imaju djeca koja taj tempo ne mogu pratiti, ili pak smatraju da zaostaju. Ne razumijući još u potpunosti tuđe osjećaje i potrebe, djeca često znaju povrijediti jedni druge. Da bi bili prihvaćeni, mnogi od njih pristaju na razne kompromise, ne misleći na posljedice. Mnoge nevolje djeci zadaje i vlastiti izgled, o čemu sve više razmišljaju. Postavlja se pitanje: jesu li roditelji svjesni da su sve ovo prirodne i očekivane brige koje muče naše školarce? Razumiju li odrasli da djeci nije važna samo škola, kako neki kažu?

Pametni ljudi dopuštaju svojoj djeci da ponekad i pogriješe. (Mahatma Gandhi)

Na kraju, recimo jednom i sami sebi: Jesam li ja uspješan roditelj? Trudim li se ja unatoč svim teškoćama ili problemima (na poslu, u partnerskim odnosima, financijama,...) biti uvijek tu za svoje dijete? Radimo li mi odrasli prečesto neke greške (imamo previsoka očekivanja, pretjerano smo kritični, nismo spremni praktično pomoći djetetu, dajemo savjete kojih se sami ne pridržavamo, prezaštićujemo dijete, radimo zadatke umjesto njega, možda smo mu od prevelike pomoći i „gušimo“ ga našom brigom,...)? Kao i u svemu, teško je i nemoguće biti idealan roditelj. Ali ono što nas čini uspješnim roditeljima je stalno nastojanje biti pravi i odmjeren roditelj. Nemojte misliti da je to nešto što se podrazumijeva samo po sebi.

Biti roditelj je najteži posao na svijetu, ali donosi najveće bogatstvo: SRETNO DIJETE!